

UR U. W:s SÅNGBOK.

Vikingsäten.

Vikingsäten, uråldriga lundar,
 Klippor, den eviga frihetens värn!
 Fädernesland! försoningen stundar,
 Vaulunda söner de smida sitt järn.
 Härbudet höres. Lejonet ryter;
 Gullgul dess man på böljorna flyter;
 Öfver de trenne strömmarna bryter
 Lejonriddarnes frälsande här.
 Och Valkyrian höjer fanan
 På de fält, där hon fordöm var skyddande gäst;
 Hennes öga lyser banan,
 Där hon tumlar bland svear sin blodiga häst.
 I spetsen ljungar Tor
 Med hammarn ljus och stor,
 Och i skyarne åker den dundrande Gud:
 När han svingar jättetvingarn
 Tändes stjärnan af norden vid tordönets ljud.

Finska rytteriets marsch i trettioåriga kriget.

Den snöiga nord är vårt fädernesland,
 Där sprakar vår härd på den stormiga strand,
 Där växte vid svärdet vår seniga arm,
 Där glödde för tro och för ära vår barm.

Vi vattnade i Nevans bad vår frustande häst,
 Han sam öfver Veikseln så glad som till fest,
 Han bar öfver Rhen vårt hämnande stål,
 Han drack utur Donau kejsarens skål.

Och rida vi fram öfver aska och grus,
 Så springa ur hofvarne gnistor af ljus,
 Så haglar hvart hugg som ett hammarslag,
 Så ljusnar för världen en framtidsdag.

Wasa marsch.

I höga nord vår vagga stod.
Vid stormigt haf och skummig flod,
Vi växte upp ur frostig bädd
Som vinter-gran i drifvor klädd.
Han står så grön i hvita snön,
Han reser stark sin kronas park
Ur armod och ur ödemark.

Som tusen vågor sammangå.
Kring Finlands bygd i gördel blå,
Så mötas hjärtan, mötas namn:
O, Fosterland, uti din famn.
Att bära gladt din fanas skatt
Att kämpa med, i främsta led
Var faders bragd var Wasa sed.

Och vasagossar äro vi
Vårt namn skall ej förgäta bli,
Vårt namn är stort och ärorikt
Till ädel bragd har det oss vigt.
Det vigt vårt bröst åt ärans röst
Det har oss dömt om vi det glömt
Det har mätt högt det mål vi drömt.

Vårt land, vårt finska fosterland,
Din fasta botten är vår strand,
Så lär oss bli din starka vall,
Som hafvets våg ej bryta skall.
Slå högt vår barm, väx stark vår arm,
Väx stor i skydd af söners dygd
Vår höga nord, vår Wasa bygd.

Här är hvart fält af strider rödt.
Här, här, har Finlands lejon blödt
Här stod det stolt med pannan höjd
I blodig sorg och segerfröjd,
Här sjöng dess bard engång sin sång
Och väckt af den skall det engång
Ur grafvarna stå upp igen.

När våren kom med fågelsång
När solen glömt sin nedergång
När blomsterkrönt stod polens rand
Och fritt var haf och grönt var land,
Då blef vår håg
Som strand och våg
Då vardt oss sagdt
Att stå på vakt
För lifvets och för ljusets makt.

Framåt, framåt på ljusets bana.

Framåt, framåt på ljusets bana
Du unga friska kämpahär!
Än svajar högt vår svenska fana,
Och Sverges skyddsgud henne bär.
För sant och godt och skönt vi stride,
Mot mörkret dra vi våra svärd
Och i vår bardalek vi spride
Ett norrsken öfver nattlig färd.

Dalkarlasång.

Jag vet ett land långt upp i högan nord,
Ej varmt, ej rikt som söderns länder,
Men hjärtan klappa där för fosterjord,
Och mandom bor på Siljans gröna stränder,
Och skogar susa där i dyster prakt,
Och elfvar brusa där från trakt till trakt.
Ett härligt land, ett härligt land
I gode dalmän!
Och hvem det landet engång sett
Han längtar dit, längtar dit igen.

O, låtom oss svärja . . .

O, låtom oss svärja ett fostbrödralag
I ungdomens sveklösa stunder
Och fröjdas med gamman åt majsolens dag

I Odins uråldriga lunder!
 Se nornorna vandra rundtom våra spår
 Med runor i sköldarna skurna
 Verdandi med rosor i fladdrande hår
 Står lutad mot framtidens urna.

Studentsång.

Bröder! o slutom förbund
 Uppå banan
 Under fanan.
 Helig är ungdomens stund
 Med sin rena kärlekslåga uppå
 trohets fasta grund.

Våra dagar målar
 Hoppet med dess strålar
 Ljusa och milda
 Lik dem, som bilda
 I Norden sommarens dag.
 Bröder, i ungdomens vår
 Njut dess fröjder
 På dess höjder!
 Men vet, att lifvet har allvar också,
 Dess sanna mening, rätta värde,
 lär dig rätt förstå.
 Därför när striden kallar,
 Vredgad dess bölja svallar,
 Möt den då med trygghet och mod.
 Segern, som har kostat ditt blod,
 Belónas skall med hjältenamn
 och härlig minnesstod.

Mandom, mod och morske män.

Mandom, mod och morske män
 Fins i gamla Sverge än,
 Kraft i arm och kraft i barm,
 Ungdomsvarm i bardalarm.
 Ögon blå då och då

Le i blomsterdalar där.
 Nord, du jordens jättelem,
 Nord, du milda hjärtans hem!

Toner än från forna dar
 Ljuda där i skog och dal,
 Vilda som en storm på haf,
 Milda som en tår på graf.
 Lyssnen då, vänner på
 Hemländsk, hundraårig sång!
 Lyssnen, älsken, lären den,
 Sjungnen, sjungen själfve sen!

Du gamla, du friska du fjällhöga nord.

Du gamla, du friska, du fjällhöga nord,
 Du tysta, du glädjerika sköna.
 Jag hälsar dig vänaste land uppå jord
 Din sol, din himmel, dina ängder gröna.

Du tronar på minnen från fornstora da'r,
 Då äradt ditt namn flög öfver jorden.
 Jag vet att du blir och jag vet hvad du var
 Ack, jag vill lefva, jag vill dö i norden.

Studentsång.

Dåne liksom åskan bröder,
 Högt vår fosterländska sång,
 Pulsen brinner hjärtat glöder,
 Marsch framåt ännu en gång.
 Sången ädla känslor föder,
 Hjärtats nyckel heter sång.
 Må vi då i toner svära
 Trohetseden hand i hand.
 Lif och blod för Finlands ära
 Svära
 Trogna bröder hand i hand.

Vikingabalk.

Nu han sväfvade kring på det ödsliga haf,
Han for vida som jagande falk.
Men för kämpar ombord skref han lagar och rätt
Vill du höra hans vikingabalk?

Ej må tältas å skepp, ej må soivas i hus
Inom salsdörr blott fiender stå.
Viking sofve på sköld och med svärdet i hand
Och till tält har han himlen den blå.

Kort är hammarens skaft hos den segrande Tor,
Blott en aln långt är svärdet hos Frey
Det är nog, har du mod, gå din fiende när
Och för kort är din klinga då ej.

När det stormar med makt, hissa segel i topp
Det är lustigt på stormande haf;
Låt det gå, låt det gå, den som stryker är feg,
Förrn du stryker gå hellre i kvaf.

Mö är fridlyst å land, får ej komma ombord
Vor det Freja, hon sveke dig dock
Ty den gropen på kind är den falskaste grop
Och ett nät är den flygande lock.

Vin är Allfaders dryck och ett rus är dig unt,
Om du endast med sansning det bär.
Den, som raglar å land kan stå upp
Men till Ran, till den söfvande raglar du här.

Seglar krämare fram må du skydda hans skepp,
Men den svage ej vägre dig tull,
Du är kung på ditt skepp, han är slaf af sin vinst
Och ditt stål är så godt som hans gull.

Gods må skiftas å däck genom tärning och lott,
Hur den faller beklaga ej dig,
Men sjökonungen själf kastar tärningen ej
Han behåller blott äran för sig.

Nu syns vikingaskepp, då är antring och strid
Det går hett under sköldarne till;
Om du viker ett steg, har du afsked från oss
Det är lagen, gör sen som du vill“.

Där är flagga på mast och den visar åt norr
Och i norr är den älskade jord
Jag vill följa de himmelska vindarnas gång,
Jag vill styra tillbaka mot nord.

Folkvisor.

I dalen, där växte upp en lilja.

I dalen där växte upp en lilja,
Ja en lilja så fager och så skön,
Jag stannade och såg uppå den liljan
Tills tårarna på mina kinder rann.

Hon gret och hon bad och hon sade,
Hon sporde lilla vännen efter tröst,
Hvarför har du mig öfvergifvit?
Hvarför har du ängslat mitt bröst?

Hvarför har du mig öfvergifvit?
För att jag så fattiger är.
Du kan väl få dig en riker
Som falskhet emot dig bär.

De rika dem må man icke nämna
Ty de fika efter penningar och guld.
Och få dock intet annat sist på jorden,
Än en svepeduk och två, tre skoflar mull

Och Lazarus han var ju så fattig,
Ja, så fattig att ingen kan tro.
Men han fick dock en så hederlig begrafning
Att änglarna i himmelen de sjöng'.

Låt därför ej rikedom dig locka,
Ifrån den du af ungdomen har kär,
Ty på sistone rikedom förnedras,
Men ödmjukhet och kärlek de bestå.

Sjömansvisa.

Se på de sjömansgossar,
Hur raska som de gå,
Och alla vackra flickor
De tycka om dem så,
För att de ä så raska
Och ha ett hurtigt mod:
Sitt unga lif de våga vill
På sjö och saltan flod.
För sjung hopp faderi, faderalla lej!
På sjö och saltan flod.

En landtman han plöjer
Sin åker och sin äng.
Om natten får han hvila
Och sofva i sin säng.
Vi unga sjömansgossar
Som uppå böljan gå
Vi få så sällan sofva,
Men alltid klara stå.
För sjung hopp, faderi, faderalla lej!
Men alltid klara stå.

Och denna visan gjorde vi
På resan vi kom hem;
I engelska kanalen

Vi lä' för bidevind.
Det var ett vackert väder
Att roa tiden bort.
Då gjorde vi vår visa
Och den blef ganska kort.
För sjung hopp faderi, faderalla lej!
Och den blef ganska kort.

Och jungfruen och ungersven
De träffades på bron ::
Har jungfrun tänkt att gifta sej
Alt uti detta år?
Ibland rosor. ::

Visst har jag tänkt att gifta mej,
Men aldrig med dej ::
Jag har en vän på böljorna,
Som väntar uppå mej
Ibland rosor. ::

Den vännen uppå böljorna
Lit aldrig på den, ::
Ty när han kommer till främmande land,
Så tar han sig en ann'
Ibland rosor. ::

Där ute må han hafva
Så många som han vill, ::
Men när han kommer hem igen
Då hörer han mej till,
Ibland rosor. ::

Och jungfrun skådar flaggorna
De gula och de blå, ::
Då skådar hon sin käraste
Alt uppå däcket stå,
Ibland rosor. ::

Det var en lördagsafton.
 Jag skull' gå till min vän,
 Jag klappade på dörren
 Men slapp dock inte in.
 Där var så myckna herrar
 Och stöflarna de knarra,
 Och alla ville hafva
 Just lilla vännen min.

De tycktes vara herrar
 Och redeliga män,
 Guldringarna de skänkte,
 För att få bli dess vän.
 Hvad månede jag då tänka,
 Som intet har att skänka
 Till dess min flicka säger
 Jag älskar endast dig.

Sen tog jag af mig rocken,
 Ty jag var ganska varm,
 Och lade mig att sofva
 På flickans mjuka arm.
 Den kyssen hon mig gifver,
 Den kan jag ej beskrifva
 Hvad kärlek, som där finnes
 Det kan väl ingen tro.

Hvad fröjd har jag af lifvet
 I denna usla värd? —
 Den enda, som jag älskade,
 Hon blef mig ej beskärd
 O, sorgbetryckta hjärta
 När upphör du att slå
 Och brinna för den vännen
 Du aldrig dock kan få?

God afton sköna flicka.
 Hvad har du i ditt sinn ::
 Hvarför är du så sorgsen,
 Har du mistat vännen din?

Lägg bort all' sorgsna tankar
 Jag vill förlofva dej, ::
 Om du vill bli min lilla vän,
 Om du vill älska mej.

Nej tack min hjärtans herre
 Jag har en vän så fin ::
 På honom hafver jag väntat
 Rätt nu i sju års tid.

På honom vill jag vänta
 Fast än i sju år till ::
 Om han nu mera lever,
 Om han fins mera till.

På honom till att vänta
 Det lönar icke sig, ::
 Ty han är redan döder
 Det försäkrar jag dig.

Om han är redan döder
 Och lagder uppå bår ::
 Då vore jag ju en bedragerska
 Om jag toge en annan till vän.

Då tog han af sig handsken
 Ut af en hand så fin ::
 Se här är gulderingen,
 Som du sjelf gifvit mig.

Hon stod och betraktade ringen
 Och blef så hjärtans glad ::
 Den lilla förtjusta flickan
 Föll ned till fötterna.

Då tog han henne i famnen
 Så vackert upp till sig ::
 Min älskade Maria,
 En kyss skall väcka dig.

Och den, som sjunger visan
 Och lägger intet till ::
 Han pliktat tolf riksdaler
 Och mistar vännen sin.

Men den, som sjunger visan
Och lägger litet till :
Han får ju tolf riksdaler
Och kysser hvem han vill.

Sju år de var förflutna.

Sju år de var förflutna
Sen vi skådade vårt land
Och den vackraste flicka,
Som jag uppnämna kan;
Där stå härliga fjällar under himmelen
den blå
Och det grönskar i vår fädernebygd.

Vi seglade, vi seglade
Alt för en förlig vind
Så kom där ett skepp,
Som for för bidevind
Och akterut, på halfdäck, stod en jungfru,
som var skön,
Ja hon var ju den dägligaste mön.

Jag skådade den flickan
Med förtjusande behag
Mina ögon förvandlades
Dag ifrån dag.
Jag kan henne ej förglömma, om det kostar
så mitt lif.
Jag vill se, jag vill älska henne blott.

Så kastade jag mig
Ibland böljorna de blå
För att jag om bord
Uppå skeppet komma må.
Så lyckades det mig uti fallrepstrappan få
Att om bord uppå skeppet komma må.

Då helsade hon mig:
„Säg hvarfrån kommer du,
Som kommer ifrån böljorna
Och upptages nu?“
„Jag föll ifrån bramrån, när som seglen
gjordes fast
Och jag föll uti böljorna med hast.“

Så seglade vi sen
Uti månaderna tre
Förrän vi ändteligen
Vårt fosterland fick se.
Jag gick till flickans fader och jag bad mig
att få lof
Att få ega hans dotter till gemål.

Ändteligen svara' han
Mig dessa ljufva ord:
„Är du en redlig sjöman,
Visst är du henne värd,
Och Gud, han må välsigna er i alla edra dar
Och ert bröllop skall firas med stor fröjd.“

Äpplen de hänga.

Äpplen de hänga så högt upp i träden,
När som de mogna, så falla de till jord.
Så går det ock med dig — ja, —
Så går det ock med mig — ja!
Så går det med oss alla
Till världens sista tid.

Folken de hafva så mycket på sin tunga.
Bäst vore ju om hvar' en skött om sitt.
Ty annars får jag gå, — ja! —
Som vattnet i en å — ja!
Med tindrande tårar
I mina ögan blå.

Glädjens blomster.

Glädjens blomster i jordens mull
Ack! visst aldrig gro.
Kärlek själf ju försätlig är
För vårt hjärtas ro;
Men där ofvan för hopp och tro
Blomstra de evigt friska.
Hör du ej, hur' andar ljuft
Om dem till hjärtat hviska.

